

Játsszótéri imá

Írta: Gabrielle Shiozawa
(Igaz történet alapján)

Ez a történet Angliában játszódott.

Davi izgatottan várta a játékidőt. Erősen próbált odafigyelni a tanárára, Taylor néniére de nehezen értette őt, mert angolul beszélt. Davinak megfájdult a feje.

Davi családja nemrég költözött Brazíliából Angliába. Új házba költöztek, és új iskolába járt. A legnagyobb változás azonban az volt, hogy Davinak egy új nyelvet kellett megtanulnia! Hiányzott a régi

otthona. Hiányoztak neki azok a barátai, akik hozzá hasonlóan portugálul beszéltek.

Taylor néni tapsolt egyet. „Játékidő!” – mondta. Davi kiugrott a székéből. Ezt a szót már ismerte! Ilyenkor mindig kapott valami finomságot és hintázhatott. És tarthatott egy kis szünetet az angoltanulásban.

Amikor Davi elindult kifelé, a többi gyerek őt megelőzve szaladt ki játszani. Ők már mind barátok voltak. És mindannyian ugyanazt a nyelvet beszélték. Amikor Davi megpróbálta hallgatni őket, ismét sajgott az agya. Annyira egyedül érezte magát!

Bárcsak lenne egy barátom! – gondolta Davi. – *Mit tegyek?*

Davi visszaemlékezett arra, amit az anyukája és az apukája mondott neki. „Bármikor, bárhol imádkozhatsz, és Mennyei Atya meg fog hallani” – mondták. Ez volt a tökéletes alkalom az imára! Davi körbenézett a játszótéren. Látott egy fa játszóházat. Davi bement a házikóba. Itt nyugodtan imádkozhat. Letérdelt, összefonta a karját, és behunyta a szemét.

„Drága Mennyei Atyám! Szeretnék játszani a többi gyerekkel. Szeretnék megtanulni angolul. Kérlek, segíts nekem!”

Amikor végzett az imával, Davi melegséget és békeséget érzett a szívében. Tudta, hogy még ha egyelőre nincs is sok barátja, Mennyei Atya mindig a barátja lesz.

A játékidő után Davi visszament az osztályterembe. Még mindig nehéz volt megérteni az angolt. De úgy döntött, hogy tovább próbálkozik!

Davi heteken át gyakorolt. Sok történetet olvasott el angolul. Figyelmesen hallgatta Taylor nénit. A többi gyerekkel is megpróbált beszélgetni.

Minden alkalommal, amikor Davi szomorú volt, elmondott egy imát. Minden alkalommal, amikor befájdult a feje az angoltanulásba, elmondott egy imát. És minden egyes alkalommal, amikor imádkozott, Mennyei Atya segített neki békességet érezni. Érezte, hogy van ereje tovább próbálkozni.

Még több hét telt el, és egyre könnyebb lett megérteni Taylor nénit. Davi elkezdett barátokat szerezni és beszélgetni velük. Még egy díjat is nyert az iskolában, amiért szorgalmas volt és jól olvasott!

Egy nap új tanuló érkezett Davi osztályába. Leónak hívták. Más országból származott, és nem nagyon tudott angolul.

A játékidőben Davi meglátta Leót, amint egyedül üldögél a hintán. Szomorúnak tűnt. Davinak eszébe jutott, milyen magányosnak érezte magát, amikor még új volt. Leo barátja akart lenni.

Odaszaladt az új fiúhoz. „Szia! Davi vagyok.” Feltartott egy labdát. „Szeretnél játszani?”

Leo bólogatott és leugrott a hintáról.

Davi melegséget érzett belül. Örült, hogy Leo barátja lehet, pont úgy, ahogy Mennyei Atya is a barátja. ●

*Az angol nyelv tanulásába
befájdult Davi feje!*

